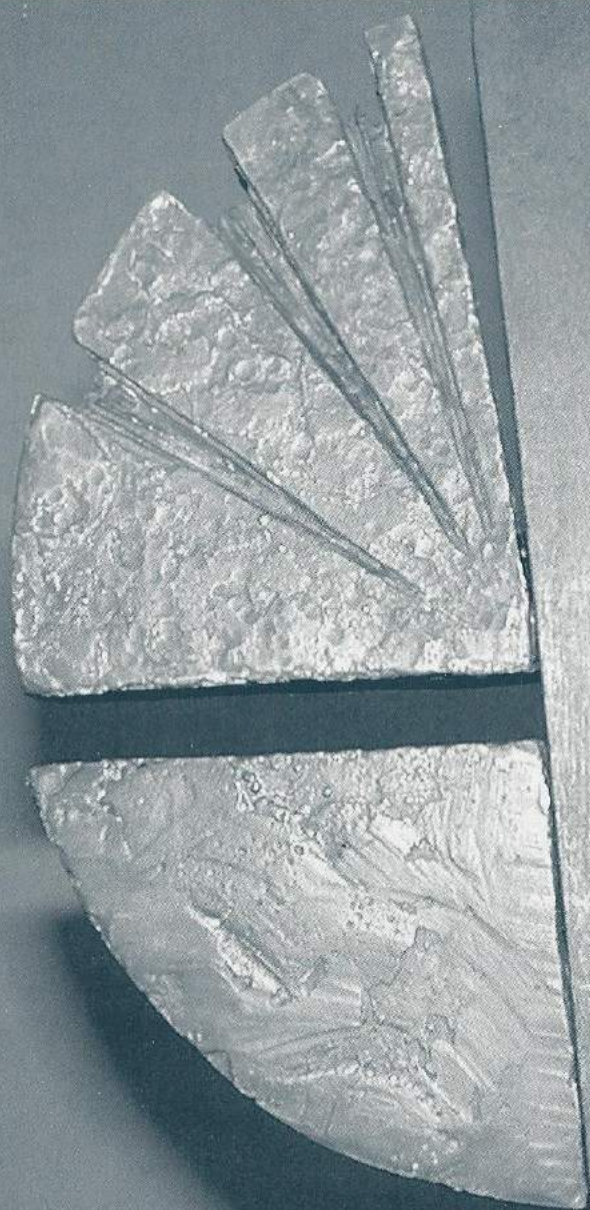

CULTURÀLIA

Número 24

CENTRE CULTURAL DE TÀRREGA

Desembre 2001

GALA PREMIS CULTURÀLIA 2001

Homenatge a Viladot als Plans de Sió

Un altre bon any per al Modern narrador

XIV Encontre d'Escriptors als Premis Octubre de València

sumari editorial · editorial · editorial · editorial

2· Editorial
per Miquel Aguilar

3· Entrevista a Josep
Roca Guardiola
per Jaume Aloy

4· Leandre Cristòfol:
artista universal
per Joan Borda

5· Homenatge a Guillem
Viladot

6 - 7· Literatura, Viladot i
història. 3a Jornada
Literària als Plans de Sió
per Josep Maria Pinós i Vall

7· Festival Internacional
de poesia+polipoesia al
CCCB per Eduard Escoffet

8· XIV encontre d'escrip-
tors al premi octubre de
València per Miquel Aguilar

9-10· Nits d'hivern
per Josep M. Giribet

11· Discurs d'en Ramon
Boleda als Premis
Culturàlia 2001
per Ramon Boleda

12-13· Gala Premis
Culturàlia 2001
per Centre Cultural

14-15· Un altre bon any
per al Modern narrador
per Albert Turull

16· Cara a Cara
per J.B. Solé i Francesc Gasull

17-18· "L'objectiu és tan-
car la tele" per Gerard
Martínez

18· Ràdio Tàrraga

19· Mirades i percepcions
per Ermengol Puig i Tàpies

20· Preus d'orientació en
Euros per Francesc

21· Tàrraga, capital artís-
tica i artesanal

22-23· Sortidse a l'entorn
Les tertúlies del diven-
dres per Centre Cultural

24· Agenda / Humor

Les entitats de Tàrraga estem d'enhonorabona. Sabem que l'any nou ens durà, després de conèixer-ho durant la gala dels premis Culturàlia, una seu nova en un indret que mai haguéssim esperat: el col·legi del Carmel. Pel que sembla, l'Ajuntament de Tàrraga ha decidit fer encabir a l'antiga escola totes les entitats locals existents i les que es creïn de noves, reconeixent-los una tasca en pro de la ciutat insòlita fins al moment. Que els diners són limitats, de tots és conegut, i que el fet d'administrar-los correctament es tradueix en una repartició imparcial, també. De totes formes, i continuant l'eterna protesta (com sempre hem fet, tal i com pertoca) en demanda de més diners per a invertir en activitats sempre òptimes per la ciutat, les entitats locals podem sentir-nos satisfetes enguany en conèixer la notícia del nou hotel d'entitats.

Efectivament, aquesta notícia la vam conèixer durant la gala d'entrega dels premis Culturàlia, un sopar que es va realitzar el 17 de novembre al restaurant La Granja de Tàrraga. Quasi quatre-centes persones de tota la comarca i part de Catalunya es van trobar per presenciar la concessió dels guardons, de gran prestigi entre la gent de cultura de les terres de Ponent, i les diverses actuacions programades per a l'ocasió: música, dansa i lectura dramàtica. El Centre Cultural de Tàrraga pot sentir-se satisfet, un any més, per haver atorgat uns encertadíssims premis a persones i entitats de Tàrraga i comarca que, si bé no volien reconèixer-ho, els mereixien amb escreix. Des d'aquestes línies també caldria felicitar els finalistes que, tot i no comptar amb la magnífica escultura de l'artista Cristina Cuñat, sempre tenen opció a optar als guardons en una altra edició. Cal agrair també la col·laboració de l'Escola d'Arts Ondara, que ha fet possible, mitjançant un concurs entre el seu alumnat, que l'agramuntina Cristina Cuñat fos l'autora dels guardons materials de la gala.

Ja en ple hivern i en plenes festes nadalenques, la revista Culturàlia vol expressar als seus lectors el més sincer desig que passin unes bones festes i que, dins de la matèria que pertoca, gaudeixin d'allò més de les activitats culturals que el Nadal ens porta anualment, des d'Els pastorets d'en Folch i Torres fins a la resta d'activitats que la nostra comarca ens ofereix.

Bones festes i fins al proper any de part de tot l'equip de Culturàlia.

REVISTA CULTURÀLIA · Núm. 24 · Desembre de 2001

Direcció: Miquel Aguilar

Consell de redacció: Carles Domingo, Jaume Espinagosa, Gener Gonzalvo, Josep M. Ricart, Pep Vall.

Col·laboradors: Ermengol Puig, J. B. Solé, Francesc Gasull, Gerard Martínez, Jaume Aloy, Joan Borda,

José Maria Pinós, Eduard Escoffet, Josep M. Giribet, Ramon Boleda, Albert Turull, Francesc.

Edició: Centre Cultural de Tàrraga, C. de les Piques, 1 · 25300 Tàrraga

Disseny i realització: Central de Disseny Tàrraga SL

Els articles publicats a *Culturàlia* només reflecteixen el parer de qui els signa. El Consell de redacció de la revista es reserva el dret de publicar o no les cartes adreçades al director i de resumir-ne els continguts.

Dipòsit Legal: L-1528/98

Entrevista a JOSEP ROCA GUARDIOLA

per Jaume Aloy

En Josep Guardiola va néixer a Tàrrrega el 8 de novembre del 1935. Recentment, el Centre Cultural de Tàrrrega li ha concedit un premi Culturalàlia que destaca la seva trajectòria d'artista local, no sempre prou reconeguda, però ben mereixedora del guardó.

Com va començar a treballar el dibuix i la talla de fusta?

Ja en feia a casa, era la meua major afició i encara conservo una peça de talla que vaig fer. En sortir del col·legi, anàvem a l'Escola d'Arts i Oficis a rebre lliçons de dibuix i sobre com es treballa la fusta. Els meus mestres varen ser en Miquel Martí i Florensa i el mestre Pla, aquest darrer en talla. Llavors comptava amb uns tretze anys.

Sempre ha viscut a Tàrrrega?

En acabar el col·legi va començar el meu aprenentatge, durant uns dos anys, a la fusteria Serès del carrer de Santa Anna. Tenia quinze anys i treballava com a aprenent. Després d'això, i durant tres anys, vaig anar a casa del meu oncle de Barcelona, el senyor Regada. Allà hi feia cornucòpies i talla de moble. Vaig tornar a Tàrrrega per fer treballs per a tots els ebenistes de la ciutat, i fins de la comarca. També vaig treballar per a cases de mobles, com cal Grau, Salat-Segura i Roig-Cunillera. Ara bé, les peces més maques les vaig fer per a Miquel Carné; eren autèntiques peces de categoria.

La "moreneta" ha estat un tema molt present en la teua trajectòria. Com va començar a fer-ne?

Vaig obrir una botiga al carrer de Santa Anna, al costat d'on actualment podem trobar cal Casanelles. Per allà hi passaven molts viatjants a portar diversos articles que jo comprava, alhora que m'encomanaven verges de diferents estils i mides, sobretot gòtiques i romàniques. I és clar, no podien faltar tampoc les "morenetes", que les volien des de vint-i-cinc centímetres fins a un metre d'alçada.

He vist moltes fotografies dels teus treballs aquí al taller. Com t'inspires a l'hora de posar-te a fer una peça de talla?

He visitat el Museu d'Art de Catalunya, he vist els seus llibres... Tinc una gran quantitat de llibres d'art a casa, això em permet conèixer millor els diversos estils que existeixen. Seria molt llarg d'explicar la part tècnica corresponent

a la tria de la fusta, però cal tenir en compte que quasi tota es pot treballar. Llavors, un cop dibuixada i serrada la peça, es passa a iniciar la talla. Jo diria que és una feina de paciència, d'amor i de bones mans.

Tàrrrega gaudeix de les teves obres?

Sí, la Verge del Remei és al segon altar a mà dreta de la Parròquia de la Mare de

Déu de l'Alba; la vaig fer quan tenia vint-i-tres anys i té una alçada de quasi un metre i mig. També és obra meua el Crist que treuen a l'altar per Setmana Santa, d'un metre d'alçada. I com a darrera peça religiosa, l'ornament de l'orgue de la Parròquia i la corona de les Santes Espines també són meus. Cal tenir en compte que també he fet peces no religioses, com ara xineses, restauracions de mobles, capçals de llit i nus; n'hi ha un bon grapat, de peces que han sortit de les meves mans, escampades per Tàrrrega.

Em podria explicar aquella anècdota del nu d'un metre d'alçada?

Un senyor molt baixet va encomanar-me un nu. Quan me'l va venir a buscar, se'l va endur una mica embolicat sota del braç... i es pot dir que era més alt el nu que ell!

Tindrà continuïtat el seu treball en la talla de fusta?

Tinc dos fills: l'un és professor de matemàtiques, mentre que l'altre treballa amb mi. Es pot dir que aquest segon té bones mans amb la fusta.

Ha rebut propostes per fer xerrades? Han vingut a fer-li d'altres entrevistes?

Un cop, no vaig poder anar a TV3 a fer una breu xerrada per un petit mal a la vista! Pel que fa a entrevistes, me n'han fet diversos diaris de Lleida i de Barcelona.

Ja per acabar, ens agradaria conèixer la seva opinió sobre aquest homenatge que el Centre Cultural de Tàrrrega ha decidit fer-li amb l'entrega d'un premi Culturalàlia. Quan se li va comunicar la decisió del jurat, la seva sorpresa va ser molt gran.

Molt, molt! Mai hauria pogut pensar que podria rebre un homenatge pel meu treball tan silenciós dins d'aquest taller. Estic molt content i penso que d'altres persones, en el seu treball, també s'ho mereixerien. Però bé, el jurat fer el seu propi veredicté i jo li estic molt agraït. Aquest guardó que se m'entrega el guardaré amb gran zel. Moltes gràcies!

Leandre Cristòfol: artista universal

Joan Borda

Al terme municipal d'Os de Balaguer (la Noguera), més enllà de l'ermita de Sant Salvador i al costat mateix de la font de l'Horta, hi trobem un mas. No és un mas qualsevol, es tracta del Mas Gorreta (1890), lloc on l'escultor i dibuixant Leandre Cristòfol tenia l'estudi de jove, quan, procedent de Lleida, venia a passar uns dies a Os de Balaguer, el seu poble natal.

Leandre Cristòfol i Peralba (1908-1998) és, sense cap mena de dubte, l'artista lleidatà (i noguerenc) més universal, i no solament per haver obtingut, entre d'altres, el Premi Nacional d'Arts Plàstiques de la Generalitat de Catalunya o la Medalla d'Or al Mèrit en les Belles Arts del Ministeri de Cultura, o per haver exposat a Berlín, Londres i París (que també), sinó per ser un ferm representant del segon surrealisme català (anys 30), amb una obra poeticoplàstica d'una gran bellesa i sensibilitat, a més de la seva bonhomia i transparència, tan escasses de trobar avui en dia.

Cristòfol no va obtenir el reconeixement públic que mereixia fins que no arribà la democràcia. Tenia setanta anys d'edat, pel capbaix.

Amb vint-i-vuit anys, el 1936, juntament amb d'altres artistes, se suma a l'Exposició Logicofobista que va tenir lloc a Barcelona; posteriorment, l'exposició havia de viatjar a Tenerife, però la Guerra Civil ho impedí. A partir d'aleshores, es produeix un tall en la seva progressió creativa. Així, durant la llarga dictadura del general Franco, es dedicarà a sobreviure sense deixar de produir obra. Cristòfol era un artista vocacional, és clar.

"Jo sóc d'arrel", deia l'escultor, i explicava que "les primeres vivències van ser amb el fang, que em semblava que jo podia transformar; els plats, les olles, les figures... Ja tenia un lligam amb tot allò que hi havia al meu voltant: les arrels, les fulles, les pedres... Aleshores hi ha l'aspecte de les eines: el llaurar, el batre i les seves eines. Després, els ocells, les tempestes, l'aurora...". Era, bàsicament, un poeta que feia escultures o, com li agradava dir, "un autodidacte cultivat".

Un poeta que beu del paisatge, de la gent, de les formes i els materials (trobat) de Ponent, del seu poble. Reconeix el mestratge d'Antoni Gaudí i, a la vegada, ell influeix notablement sobre Guillem Viladot, el poeta i escriptor d'Agramunt. El mateix Viladot explica: "el magisteri del gran Cristòfol semblava damunt meu la lliçó que, a poc a poc, germinaria i que convertiria la poesia concreta en objectual. Va ser amb en Leandre que vaig afinar la visualització dels objectes de l'entorn". També diu: "sóc conscient que alguns dels meus poemes-objecte 'cristofolegen' una mica, però ningú sap, i en Cristòfol ho admetrà amb molta dificultat, que jo he influït de prop la seva obra i que fins i tot alguns materials els li he proporcionat jo". Ens ho creiem tot de qui va assegurar que la poesia és la cosa més seriosa d'aquesta vida.

Certament, Leandre Cristòfol era un poeta que somiava fustes i metalls; tampoc no s'ha d'oblidar que dominava l'ofici de fuster i ebenista i que no s'instal·là només en una vessant creativa, sinó que va alternar l'obra figurativa amb l'abstracció. El seu lema, com el de Viladot, era treballar i treballar.

Per acabar, millor que sigui el propi artista qui ens expliqui allò que m'ha semblat més interessant de destacar. Diu Cristòfol:

"No he venut gairebé cap obra (excepte els crucificats de boix). El que he fet, ho tinc tot. És que no me n'he preocupat, de vendre... Per a mi, la satisfacció és que he fet sempre el que he sentit que havia de fer" (any 1988).

"No he pogut marxar de Lleida perquè això hauria suposat trencar amb l'aspecte humà que tinc de les coses".

"La vida de l'artista és un sacerdoci. Aquí no hi ha volta de full, encara que no tothom s'hi pot avenir, a aquest ordre".

Podreu gaudir de la seva obra (i d'un magnífic catàleg), si visiteu la Sala Leandre Cristòfol, a la ciutat de Lleida. Busqueu i trobareu.

Homenatge a Guillem Viladot

La població de les Pallargues ja porta tres anys organitzant una jornada literària al local social, un ampli espai que aglutina durant un dia un gran nombre d'intel·lectuals i escriptors dels Plans de Sió i més enllà. L'edició d'enguany, que es va celebrar el dia 10 de novembre, va retre homenatge al gran Guillem Viladot i va organitzar una exposició fotogràfica de l'artista, diverses xerrades entorn de la seva vida i obra i una visita a Lo Pardal d'Agramunt. La jornada de les Pallargues també va comptar amb lectures de caire literari, durant el matí, i fragments del temps i de la memòria de diverses persones de la zona. Iniciatives com aquest fan del món rural un gran potencial cultural, sovint superior al de la gran metròpoli si establim una comparació a dues bandes entre el volum d'activitats i el de pobladors.

Literatura, Viladot i història

3a Jornada Literària als Plans de Sió

Josep Maria Pinós i Vall
Coordinador de la 3a Jornada Literària

El passat dia 10 de novembre vàrem dur a terme a les Pallargues la que va ser la 3a Jornada Literària.

Després d'unes paraules de benvinguda per part de Francesc Buireu, l'alcalde dels Plans de Sió, i de la Sessió de Presentació a càrrec del coordinador de la jornada, iniciàrem el nostre viatge literari particular amb el primer gran bloc: la Sessió Literària. Hi intervingueren Mercè Castellón, amb un parell de contes que foren recitats per Pep Moreno; Josep Solans, amb diverses poesies i una prosa poètica; QARTdeDOS, amb un seguit d'alfagrames que projectaren sobre transparències; Carme Estadella, amb una selecció poètica; Ramon Catafau, amb un parell de contes mig culinaris i mig eròtics a parts iguals; Octavi Egea, amb un seguit de contes molt curts però molt intensos; Manel Canals, amb una narració que recità conjuntament amb Pep Moreno; Joan Borda, amb els seus ja habituals poemes minimalistes i les seves Accions; Tonet Anguera, amb una selecció de poemes escrits per a l'ocasió; i M. Claustre Tomàs, també amb una selecció dels seus poemes.

Després d'un refrigeri ben merescut, iniciàrem l'Homenatge a Guillem Viladot. Hi participaren Ramon Salvo, amb un treball sobre la poesia d'experimentació visual i objectual; Joan Puig, amb un extens i acurat treball a propòsit dels escrits de Viladot a la revista Sió; Maria Pijoan, amb un article sobre la faceta de cineasta de Viladot, potser la més oblidada de totes; Lluís Trepà, amb un interessantíssim retrat vital i poètic de l'artista; Ramon Bernaus, amb un seguit de propostes didàctiques sobre la poesia visual de Viladot en un intent d'apropar Lo Pardal al públic més jove; i, last but not least, Josep

3^a

JORNADA LITERÀRIA

LES PALLARGUES
Dissabte, 10 de novembre de 2001

ALS PLANS DE SIÓ

Homenatge a Guillem Viladot

Del temps, de la memòria

Vallverdú, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, que ens parlà de l'amic i del poeta. Acabàrem aquest segon bloc, intens, amb el lliurament merescut d'una placa a la Montserrat Felip, que va tenir la gentilesa d'acompanyar-nos durant tot el dia. A la placa hi vàrem estampar un poema de Rés comú que Viladot ens va recitar en aquell mateix escenari l'any 1997, en motiu de l'estrena de la Jornada Literària, i que diu:

"Si ho podem dir tot amb un mot,

bé.

Si ho podem dir tot amb una nota,

bé.

Si ho podem dir tot en silenci,

perfecte."

(de Rés comú)

Després de dinar encetàrem el tercer gran bloc de la jornada, la Lliçió i els Fragments de Temps i de Memòria. L'historiador Josep Maria Solé i Sabaté ens va introduir el tema amb la contundència a què ja ens té acostumats als oients de Postres de música. Va ser el millor aperitiu per a les intervencions posteriors: les de les persones grans, les grans persones que es van avenir a fer-nos retrocedir en el temps per revivre un passat que en cap cas hauria de caure en l'oblit. Teresa Bertran, de Guissona, ens presentà els primers passatges d'allò que esperem que ben aviat es converteixi en un nou llibre, en aquest cas de memòries; Jaume Corberó, de Torà, es decantà per la tradició popular i ens féu revivre refranys i anècdotes, alguns ja perduts en la llunyania dels temps; Josep Coma, de Balaguer, centrà la seva intervenció en la importància que hem de donar a les coses petites perquè la seva recuperació ens ajudarà a escriure la Història, en majúscula; Josep Pinós, de les Pallargues, va triar per a l'ocasió l'epi-

sodi de la construcció de l'aeroport de Cervera durant la Guerra Civil, que va viure com a protagonista; Lluís Pons i Serra, d'Agramunt, ens va relatar d'una manera molt detallada les peripècies que moltes famílies hagueren de viure durant la Guerra Civil per tal de no morir de gana; finalment, Mateu Solé, de les Oluges, ens parlà d'un vilatà que anà a fer les "amèriques" i ja no va tornar.

Vàrem continuar la Jornada Literària amb la presentació del llibre *Com difondre l'art*, a càrrec de Josep Mora, que recull les ponències de la 4a Trobada d'Artistes a les Pallargues, feta el novembre del 2000.

Els alumnes de l'Escola de Música de Guissona, amb un repertori molt variat, van ser els encarregats de tancar la tercera jornada, perquè creiem que la música és la millor manera de tancar una jornada dedicada a la literatura.

Als més agosarats, però, encara ens van quedar ganes d'anar a visitar Lo Pardal, i més tenint en compte que entre teníem nosaltres un dels millors guies per fer-nos més agradable i entenedora la ronda per l'obra artística viladotiana.

Viladot ha estat, és i serà un mestre, un amic, un guia, un referent... en definitiva, que ens acompanyarà sempre en aquesta aventura literària.

I, per acabar, el nostre més sincer agraïment a totes les persones que van participar desinteressadament en la Jornada Literària, a les institucions que ens donen suport, també a l'Elena, al Josep, al Ramon i a la Mercè, al Ramon Guixé que amb el seu muntatge ens va impregnar de Viladot per tots els cantons i, molt especialment, a la Montserrat Felip per la seva generositat, amabilitat i companyia.

PROPOSTA 2001

Festival Internacional de poesia+polipoesia al CCCB

Eduard Escoffet
Director del festival

PROPOSTA (festival internacional de poesies+polipoesies) ja trepitja un camí en part traçat. La primera edició, tot just fa un any, es va tancar amb un balanç del tot positiu. I això és tan sols l'inici. O una parada més d'un viatge al voltant de les pràctiques poètiques contemporànies que PROPOST (Projectes Poètics Sense Títol) ha anat esbossant des de fa anys i que, ara com ara, du el nom de PROPOSTA i el format d'un festival anual. Sigui com sigui, la poesia omple els carrers i ho fa amb unes formes que, malgrat que desterrades dels paranimfs, són la més viva presència del neguit poètic. a Barcelona i arreu.

En aquesta segona edició, hem volgut seguir els postulats que ens vam marcar l'any passat: donar una visió àmplia i oberta de la poesia actual, la que s'obre camins o en refà de vells, i no només a través dels recitals en directe, sinó també amb projeccions, conferències i exposicions. A més, aquest any hem volgut incidir més en les propostes més emergents, per la qual cosa hem volgut convidar alguns poetes estrangers que fa ben poc que han començat a publicar, i entrar en alguns terrenys fronterers poc explorats pels poetes a Barcelona, com el hip-hop o la slam poetry. En definitiva, un menú que, tot i que anual, suficient per entendre què fem a hores d'ara amb la poesia entre les mans.

Tan sols voldria destacar la mostra dedicada a les partitures de la poesia sonora, *Veus en paper*, una mostra coproduïda amb la Schule für Dichtung (escola de poesia) de Viena. Es tracta d'una mostra molt important, ja que a través de poetes vius, repassa les diverses i molt diverses fesomies de la poesia sonora i alhora en teixeix una aproximació històrica. És, a més, una de les poques oportunitats de veure com materialitzen els poetes sonsors allò que sembla no tenir paraules.

I el festival creix. d'una banda, per l'estreta col·laboració que des d'enguany mantenim amb la Schule für Dichtung de Viena, una institució independent cabdal a Àustria i que ha sabut despertar l'interès per allò que insisteixo a anomenar "les pràctiques poètiques contemporànies". I de l'altra, més ençà, perquè PROPOSTA s'incorpora a la xarxa de festivals de tardor associats de Barcelona, juntament amb el festival LEM, el festival de músiques contemporànies, el festival improvisa i la temporada *Avuimúsica*, per crear una temporada de tardor de Barcelona eminentment sonora que comença a l'octubre i que finalitza al desembre justament amb aquest festival que ara obre les pàgines.

Que la paraula us acompanyi.

XIV Encontre d'Escriptors als Premis Octubre de València

Miquel Aguilar

Els ja tradicionals Premis Octubre de València, celebrats entre el 23 i el 27 d'octubre, van donar lloc enguany a la catorzena edició de l'Encontre d'Escriptors que reuneix, durant la realització dels congressos previs a l'entrega dels guardons, les màximes personalitats de les lletres catalanes actuals. Quatre jornades de conferències entorn

de la literatura catalana, enguany sota el títol De la generació de la República a la generació dels Octubre, van permetre els assistents a la trobada gaudir d'emotives xerrades de la mà dels protagonistes, intel·lectuals i artistes de l'època, de la segona meitat del segle XX als Països Catalans.

El XIV Encontre d'Escriptors també va destacar en la present edició per l'oportunitat que va suposar per a joves autors el fet de poder conversar, debatre i intercanviar idees amb consagrats literats catalans de la categoria de Josep Palau i Fabre, Baltasar Porcel o Sebastià Alzamora. A més de les conferències encarades a la literatura de la República i la postguerra, el programa Àgora de Catalunya Cultura (101.6 FM) va produir i retransmetre cada dia en directe, a les 7 de la tarda i des del Col·legi Major Rector Peset, una tertúlia realitzada per les principals figures que van passar per la Sala del Mur del centre, on es realitzava el simposi.

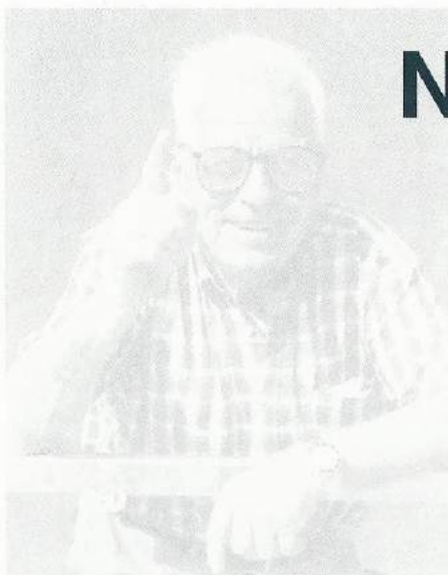
En la primera jornada del congrés, els estudiosos Joaquim Molas i Joan Triadú van exposar els trets bàsics de la literatura de l'etapa republicana i de la postguerra espanyola, dues èpoques molt distants no tan sols en la ideologia del poder, sinó també en la possibilitat de creació i, en conseqüència, en la publicació o sortida a la llum d'o-

bres originals. Molas i Triadú van comentar, en aquest sentit, com joves poetes originaris de l'era predictorial patien greus dificultats d'expressió, que en alguns casos es resolien amb lleus iniciatives clandestines en relació a la poesia recitada i a la literatura impresa. D'altres figures de gran celebritat també van exposar els coneixements adquirits al llarg de tota una trajectòria d'estudi, com és el cas de Josep Palau i Fabre, poeta i màxim expert mundial en l'art de Picasso, que va donar resposta a certs dubtes entorn de la figura del pintor andalús i la seva heterogènia relació amb el sexe femení i amb d'altres figures del cercle artístic espanyol, com Federico García Lorca i Salvador Dalí.

El crític literari Àlex Broch o el celebèrrim novel·lista Baltasar Porcel també van comentar, des d'un punt de vista molt personal, l'evolució de la societat i la cultura catalanes durant la segona meitat del segle XX.

Nits d'hivern

per Josep M. Giribet

Els troncs d'alzina espetegaven vora el foc, sota la campana de la xemeneia l'avi assentat a la cadira de braços, al costat l'hereu i la jove, assentats al banc de fusta, estaven acabant de sopar i escoltaven amb atenció les explicacions que els feia el pare dels temps antics que no s'assemblaven en res d'avui, segons ell.

Els nens dormitaven recolzats de cap a la taula, somiant amb l'home dels cent nassos que els portaria fantàstics regals el dia de Nadal, segons els prometia l'avi, mentre la tieta soltera els preparava el llit on acabarien de somiar amb les fantasies pròpies dels set anys.

L'avi s'havia enllestit a sopar primer de tots amb una escudellada de sopes i alguna altra cosa més que amorosament li havia servit la nora, i es disposava a explicar històries de la seva joventut mentre els demés sopaven.

Rememorava els temps en què la gent treballava sense tanta ambició i amb el degut respecte a l'amo, no trobant bé el liberalisme actual que sols comporta problemes.

També explicava els seus temps juvenils amb el servei militar i una núvia que havia tingut a Castella, doncs, per ell, tot el que passava fora de Catalunya era Castella.

Ensenyava continuament la fotografia en la que es veia vestit de soldat, amb un aire exagerat de postura marcial, dient que la mili d'aquells temps ni s'assemblava a la mili còmoda d'avui, on els soldats es passen el temps fent de "senyoritos". Ells sí que estaven subjectes a una disciplina que, de tan severa, canviava la mentalitat a molts joves que venien de la tranquil·litat del camp rural.

L'hereu i la nora escoltaven el pare amb gran respecte i comprensió, fent-se càrrec de la filosofia d'un home vell que, al seu entendre, no trobava res bé dels temps actuals en comparació del respecte a les bones maneres

que observaven aquelles generacions antigues.

El deixaven explicar donant-li la raó, puix reconeixien que el seu benestar actual en bona part era causat per l'esforç d'aquella generació representada en el seu pare.

Mentrestant, la tieta ja havia posat els nens a dormir i anava trastejant de la cuina al menjador, posant en ordre la taula i endreçant la vaixela a l'armari amb la pulcritud d'una dona la vida de la qual fou un continu sacrifici, doncs, arran de la mort del qui fou pretendent seu pocs dies abans de casar-se, se li trencaren les il·lusions de noia aspirant a formar una llar i tenir fills als qui poder dedicar-se. Tot això li va produir un gran desengany que sols va pal·liar l'amor i l'acolliment que li va proporcionar el seu pare, el germà i la cunyada. Des de llavors ençà, la seva vida i el seu amor van estar dedicats a la família, especialment als nens del seu germà, que s'imaginava que eren els substituïts dels que hauria tingut, si la vida no li hagués jugat la mala passada d'emportar-se l'únic amor que li havia inspirat aquell formós jove, el retrat del qual sempre guardava a la seva tauleta de nit i dins del cor.

L'avi se'n va anar a dormir, no sense abans obrir la finestra, com cada nit, per veure quin temps feia, i els va anunciar que començava a nevar.

Aquesta notícia, als joves, els va fer arraulir més encara a la vora del foc, contemplant les flames que convidaven a reflexionar i comentar coses de la vida quotidiana.

Ell deia que la collita d'olives, aquell any, era molt bona i prometia expectatives econòmiques excel·lents, cosa que els feia veure el futur amb optimisme: els nens podrien anar a bons col·legis, que els prepararien el bagatge per enfrontar la vida amb més comoditat continua, una ambició molt normal en uns pares que volen el millor pels seus fills.

Finalment, decidiren anar a dormir mentre la tieta, sempre diligent, donava l'últim repàs a tot abans de retirar-se al seu dormitori. Va entrar a l'habitació dels nens per tapar-los, doncs amb la inconsciència infantil sempre es destapaven.

Va entrar a la seva cambra de soltera, es despullà i, abans d'adormir-se, va resar una oració per l'estimat que guardava dins del cor.

Els troncs d'alzina continuaven espetegant, formant petits castells de foc com si volguessin guardar la calor de la casa en aquella nit freda.

A fora continuava nevant...

Foto: Comarques de Ponent

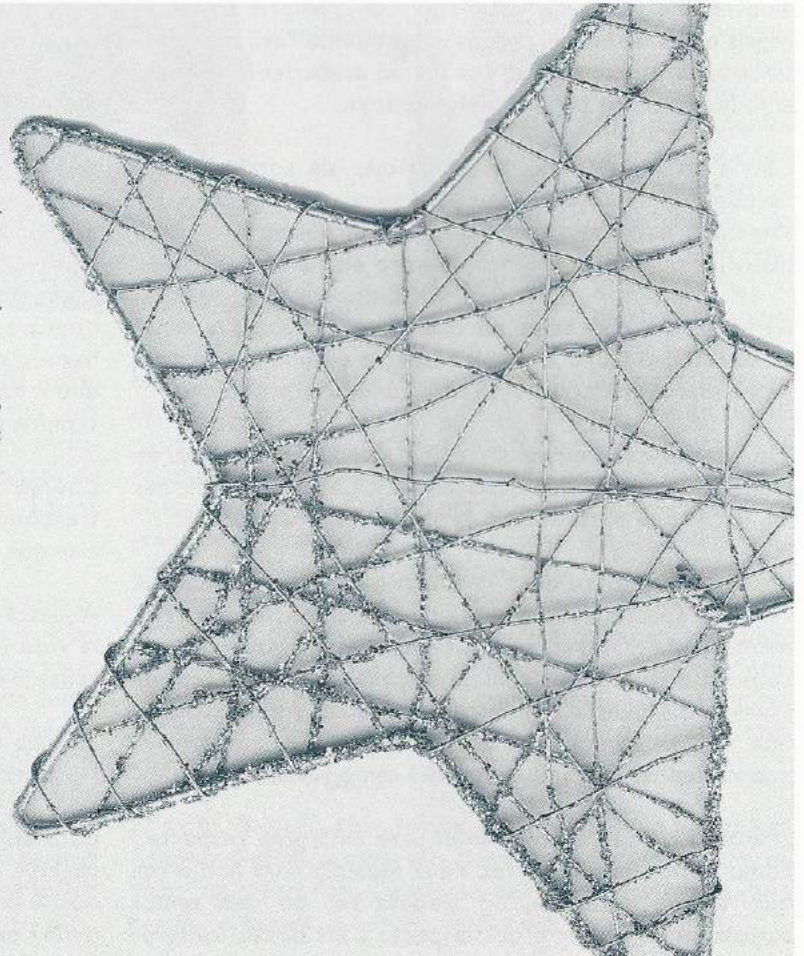
El Centre Cultural de Tàrraga desitja a tots els socis i simpatitzants

unes festes plenes de reflexió, harmonia i joia, força humanitat i poca tele.

Us recomanem que apliqueu els sis consells per ser feliç gratis, sense caure en el consumisme, i que són:

- 1er riure
- 2on cantar
- 3er ballar
- 4rt jugar
- 5è estimar
- 6è integrar-se socialment i fer accions altruistes.

centre cultural de Tàrraga

Discurs d'en Ramon Boleda als Premis Culturàlia 2001

Si hagués de resumir avui i aquí les meves paraules, l'una seria 'GRÀCIES' i l'altra seria 'SERVIR', sinònim de 'SER ÚTIL'.

Ser útil. Servir a uns ideals, a unes creences, a l'entorn, a la societat, a la cultura, al poble. Servir és fer costat, no és manar sinó col·laborar, és donar suport. I en això tots hi tenim un deure.

Jo diria més: una obligació. Una obligació social, de convivència, de fer el bé i d'expandir-lo. Tant més, els dirigents, pel fet de ser dirigents, per la responsabilitat que representen tot i saber per endavant que no tots els ulls els veuran bé, que no els valoraran, malgrat la vostra entrega, malgrat els vostres sacrificis, malgrat haver-hi deixat part de la vostra existència.

Vivim en societat i aquesta responsabilitat ningú ha d'evadir-la. Ni nosaltres: les persones grans no hem d'abaixar els braços. Precisament en haver entrat en una fase de lleure és quan més útils podem i devem ser. Àdhuc per nosaltres mateixos, per no caure en l'estat depressiu del "ja no serveixo per res". Cal donar vida als anys mentre anem fent anys de vida.

En aquesta reunió d'avui, 'gràcies' és l'expressió més adient.

En un temps en què tothom és un déu, en què tothom és savi, en què tothom és un súper i que el tenir importa més que el saber, l'acció i la voluntat de servir d'aquest grup de Culturàlia, el mot és 'GRÀCIES', esdevenen encara més sublims, més valorables i més merescudes.

M'heu atorgat un guardó. Però sapiguen vosaltres i tots els aquí presents que aquest guardó no hauria arribat mai, però mai, ni somiar-hi, sense l'ajuda i el guiatge de moltes persones, moltes de les quals ja no hi són, com mestres i col·laboradors.

Com me n'és de plaent, quina satisfacció la meua de fer-ne reconeixement en aquests moments tan adients davant d'aquest gran públic, en el més ampli sentit de la paraula. A mossèn Josep Binefa, il·lustre anglesolí i mestre instal·lat a Verdú, el primer que m'adreçà el camí introduint-me a escriure a El Correo Catalán cap a l'any 1945; al senyor A. Bergós, president del Centre Comarcal Lleidatà de Barcelona que em féu participant del propi butlletí, amb qui estic en deute pel seu prec gairebé exigent d'escriure la història dels càntrics i dels cantiners de Verdú; als arqueòlegs Pita Mercè, Maluquer de Motes, Colmines Roca, al

director del Museu Arqueològic de Barcelona i a d'altres; a l'historiador Duran i Sanpere, a la col·laboració del senyor Tous, al Grup de Recerques de les Terres de Ponent (quina tasca la d'aquest grup!); a la Fundació d'Història i Art Roger de Belfort; al Museu Comarcal i a l'Arxiu Comarcal de

Tàrrrega i als seus directors, que tanta cura tenen de les edicions anuals de la revista cultural de l'Urgell, Urtx; i al nostre setmanari Nova Tàrrrega. Dic "nostre" perquè, després de trenta anys de col·laboració, me'l sento propi a l'igual que els abnegats R. Novell, Robinat Cases, Segarra Malla i els encara en actiu Castellà Formiguera, Maurici Graus, Joan Duch, etc.

I ara, permeteu-me un punt i apart d'agraïment a la senyora d'una gran senyora, la nostra presidenta del Consell Comarcal de l'Urgell, la Rosa Maria. Tota entrega, tota servei, lliurada a la comarca tal i com l'acte d'avui reafirma sent un gran exponent, instituint el premi comarcal que ha d'enriquir a l'avenir les grans nits dels Culturàlia.

Gràcies, repeteixo, al Centre Cultural de Tàrrrega, al seu president i als companys de junta per comptar amb la comarca i per l'honor que m'heu atorgat; ignoro a quina altura heu posat el llistó per a ser-ne jo mereixedor. Tant si en sóc com si no, em plau compartir-lo amb tots els aquí presents, començant per la família que ha suportat les meves aficions i ocupacions de temps i lloc per als papers i pedallassos. A tots els companys guardonats; als amics targarins que amb tants anys d'entrar a les vostres llars mitjançant el setmanari targarí m'heu donat proves d'amistat i d'adhesió, comptant-hi merescudament les autoritats i les associacions; als companys col·laboradors de la comarca que han fet pinya en els treballs i les il·lusions culturals, a favor de la mateixa. Amb tots voldria que fos compartit i així voldria que ho acceptéssiu.

Finalment, als verdunins incondicionals i amics. Als aquí presents i als que no hi són, fermes davant dels obstacles, units més que mai, treballadors incansables per Verdú, que heu tret forces enmig del desànim mostrant a la comarca i fora d'ella la capacitat de convocatòria palesa aquest any en tot el contingut de les Festes de la Verema i el Vi; i també amb la vostra col·laboració a la magnífica revista cultural Xercavins, que tants bons fruits està donant, i els que donarà en el futur.

A tots, gràcies i felicitem-nos-en.

GALA PREMIS CULTURÀLIA

2001

JOSEP ROCA I GUARDIOLA

(Tàrrrega, 1935) Escultor de la fusta especialitzat en la realització de talles, baixos relleus, marcs i mobiliari divers. Les primeres lliçons de dibuix i talla les va rebre a l'Escola d'Arts i Oficis de Tàrrrega de la mà dels mestres Martí i Pla. L'aprenentatge el va realitzar durant dos anys a la fusteria Serés. Després de passar una temporada a Barcelona fent treballs de cornucòpia i talla de moble, tornà a Tàrrrega i establí el seu taller al carrer de Sant Josep, des d'on va treballar per tots els ebenistes de Tàrrrega i comarca i per les cases de mobles Salat-Segura, Cunillera, Grau i Miquel Carné. Una de les especialitats en el treball de la fusta per les que Josep Roca és més conegut és la talla amb caràcter religiós de tot tipus de dimensions. Les seves talles de marededéus i sants es troben avui

escampades per arreu de Catalunya, l'Estat Espanyol i fins i tot en diferents indrets d'Alemanya i França. Destaquen, en nombre, les reproduccions que realitza de La Moreneta i La Begoña del País Basc. En diferents esglésies de Tàrrrega, com la de Santa Maria de l'Alba, es pot apreciar la seva obra. En són una mostra la Verge del Remei, els ornaments que decoren l'orgue, així com imatges del Sant Crist Trobat i del Sant Crist Crucificat. El relleu generacional en l'ofici artesanal de Josep Roca està assegurat amb el seu fill, Jaume Roca, que des de fa 18 anys també moldeja peces de fusta amb el mateix art que el seu pare.

ANTIC COL·LEGI DE SANT ANTONI

Aquest antic col·legi pertany actualment a l'Ajuntament de Tàrrrega després d'una cessió per 30 anys per part de l'Hospital-Residència de Sant Antoni l'any 1996. Forma part del conjunt arquitectònic de la plaça de Sant Antoni, la plaça més vella de Tàrrrega que es va començar a construir al segle XIV. Des de feia uns anys aquest antic col·legi es trobava en desús, després que diferents entitats cíviques, socials i culturals l'haguessin utilitzat per fer les seves activitats. L'any 1997, l'Escola Taller de Tàrrrega, un centre de formació ocupacional que té com a finalitat la inserció laboral de joves aturats, va iniciar les obres d'arranjament de l'interior d'aquest immoble targarí fent-lo apte per a la ubicació d'unes oficines. Més tard, l'immoble seria destinat a la seu de la Fira de Teatre al Carrer

que va entrar en funcionament el gener de 2001. Durant els dos anys que van durar les obres, un total de 77 joves d'entre setze i vint-i-cinc anys van participar en la rehabilitació interior de l'antic col·legi de Sant Antoni repartits en tres mòduls d'aprenentatge: fusteria, carpinteria metàl·lica i construcció, posant en pràctica els coneixements teòrico-pràctics impartits per l'Escola Taller, fet que els va permetre formar-se en un ofici que els donaria accés al món laboral.

AGRUPAMENT ESCOLTA MESTRE GÜELL-ROGER DE LLÚRIA

Els orígens d'aquesta entitat cal situar-los l'any 1958 quan Ramona Niubó, M. Teresa Castellví, M. Glòria Martí i Francesc Gassó van tirar endavant el projecte de l'escoltisme a Tàrrrega. L'objectiu fonamental era educar els infants i els joves en un estil de vida concret, assessorar-los en les diverses matèries i treballs i acompanyar-los en el seu temps lliure davant la societat, la natura i la comunitat cristiana. D'una forma ininterrompuda durant més de 40 anys aquesta entitat s'ha dedicat a fomentar el valor del treball en equip entre centenars d'infants i joves de Tàrrrega. L'any 1959 es va formar el primer estol de daines i la primera patrulla de minyons. S'escollí com a nom per a l'agrupament de noies

el de Mestre Güell, mentre que per a l'Agrupament de nois es trià el nom de Roger de Llúria. L'any 1964 Eugeni Nadal va constituir la branca dels rangers. A partir de 1981, les branques dels dos agrupaments es van unificar i es classificaren com a llops/daines, rangers/guies, pioners /caravel·les i truc, en funció de l'edat. Durant molts anys la seu del "cau" s'ha situat als baixos de la rectoria, des de 1984 els escoltes tenen el seu punt de trobada i reunió en una casa que van adquirir al carrer de Sant Pelegrí. Actualment 175 nois i noies amb un equip de caps de 40 persones formen l'Agrupament Escolta Mestre Güell-Roger de Llúria.

RAMON BOLEDA I CASES

Ramon Boleda i Cases (Verdú, 1922) ha dedicat tota la seva vida natal a l'estudi històric i arqueològic de la seva vila i, en conseqüència, de la comarca de l'Urgell. Pagès de professió, l'interès per les disciplines que sempre ha estudiat li provinqué de mossèn Cases, un oncle seu. Arqueòlegs de la categoria d'en Duran i Sanpere, Colomines i Maluquer de Motes s'interessaren per les recerques d'en Ramon Boleda durant els anys cinquanta. L'any 1955 és designat ajudant de la Comissaria Local d'Excavacions Arqueològiques de Lleida. Posteriorment, també va ser nomenat delegat de la Comissaria Local d'Excavacions Arqueològiques a Tàrrrega. Va aconseguir obrir un petit museu a Verdú, entre els anys 1980 i 1986 gràcies a la col·laboració del jesuïta Jordi Roca i de La Caixa, on va ubicar les peces recollides a les rodalies de la vila. Ramon Boleda ha publicat una gran quantitat de llibres de gran interès pel profund coneixement no tan sols de la seva vila, sinó de tot el conjunt de la comarca de l'Urgell, una actitud que demostra el tarannà obert i la intenció difusiva dels estudis realitzats: Verdú, des dels orígens fins a la fi del règim senyorial de Poblet; Carrers i places de Verdú; El llibre de les Stimes de Verdú; Carta arqueològica de les valls dels rius Corb, Ondara i Sió; Les creus de terme; El setge de Guimerà en la primera Guerra Carlina; L'Urgell i la Segarra, conquesta i repoblament, entre moltes altres.

FAMÍLIA PERA-GÜELL

La família Pera-Güell ha estat una celebritat en la Tàrrrega del segle XX. Les actuals propietàries de la popular Llibreria Güell, les germanes Rosina i Maria Teresa, són les hereves d'aquesta il·lustre família targarina. Un germà de la seva mare va ser Josep Güell i Guillaumet, el mestre Güell, destacat músic i pintor targarí, fundador de l'Orfeó Nova Tàrrrega, que no va voler ultrapassar professionalment les fronteres de la ciutat per amor a Tàrrrega. Un altre parent, Francesc Pera, avi de les senyores Rosina i Maria Teresa, va ser el president de la primera Cambra de Comerç de Tàrrrega. I un oncle seu, Tomàs Pera, va ser un dels principals impulsors del Parc de Sant Eloi. D'altra banda, l'actual Llibreria Güell, propietat de les germanes Rosina i Maria Teresa Pera Güell, datada de

l'any 1888 i situada al carrer de Santa Anna de Tàrrrega, és i ha estat tot un referent per als amants de les lletres de Tàrrrega i les seves rodalies. Intel·lectuals, polítics i il·lustres personatges de l'art i la cultura com Lluís Companys, Manuel de Pedrolo, Guillem Viladot, Maria Mercè Marçal, Alfons Costafreda i Josep Maria Madern, entre molts d'altres, han sovintejat aquesta llibreria atrets pel volum de llibres i col·leccions que des de sempre s'hi ha pogut trobar. La llibreria, ubicada en principi davant de l'actual localització, va ser traslladada ben aviat a l'actual emplaçament on hi havia hagut una antiga carboneria. El negoci va marxar força bé fins a l'esclat de la guerra civil quan un malaguanyat incendi va estar a punt d'acabar amb la llibreria, però l'empena de Neus Güell, mare de les actuals hereves del negoci, en va permetre la revifalla que ha possibilitat poder comptar amb la Llibreria Güell fins als nostres dies.

UN ALTRE BON ANY PER AL MADERN NARRADOR

Albert Turull

Doctor en Filologia Catalana i professor de la Universitat de Lleida (UdL)

Abstret del pas del temps, impermeable al que els calendaris han assenyalat com un canvi de segle i de mil·lenni, el ceriveri Josep Maria Madern ha continuat publicant, al llarg de l'any 2001, més que mai: dos llibres de narracions han vist la llum enguany, i tots dos a l'editorial lleidatana Pagès (com les darreres obres de l'autor, doncs: recordem la novel·la curta *La nit de la basarda*, la peça de teatre *Els ninots* o els reculls de narracions *Algun dia anirem a Bombai* i *Una felicitat particular*, tots ells sense haver d'anar més enrere de la segona meitat de la dècada dels 90). Els llibres que aquest 2001 han aparegut són *La por de l'amor* (març) i *La línia negra* (octubre) i, com queda dit, es tracta en tots dos casos d'obres clarament adscrites al gènere que, comptat i debatut, més ha conreat Madern i en el qual, sense menystenir l'originalitat i la força d'altres productes literaris seus, podem dir que més ha excel·lit: la narrativa curta.

De fet, el mateix autor va convertir la seva intervenció en la presentació pública del darrer d'aquests llibres, a Lleida, el passat 24 d'octubre, en una lliçó magistral sobre l'art de la narrativa breu, del conte literari com a artefacte precís (no menys que un bon poema, i força allunyat, doncs, de les premisses tècniques que donen lloc a la novel·la o peça narrativa llarga i d'estructura complexa), i al mateix temps, o conseqüentment, en un repàs sobre el que ell considera els més importants autors d'aquest gènere, o en tot cas els que més li han plagut i influenciat. Un repàs molt il·lustratiu, ben cert, per entendre no només els gustos sinó les maneres i la intenció última del Madern narrador: deambulà així de Tolstoi a Quim Monzó passant per Dorothy Parker, de Maupassant a Raymond Carver passant per Pere Calders, tot esmentant i valorant una vintena llarga o potser una trentena d'autors contemporanis, procedents de molt variades llengües i cultures. Una intervenció, sens dubte, que faria bé d'ordenar i publicar, en forma d'article o petit assaig, ja que, anant molt més enllà del que sol ser la presentació d'un nou llibre

propi, Josep M. Madern va quallar una dissertació que, sense perdre mai la seva òptica personal, esdevé il·lustrativa del bo i millor que ha donat de si la narrativa occidental al llarg dels segles XIX i XX. La qual cosa és una manera molt sincera de reivindicar-la, enfront de la tirada més comercial d'altres gèneres.

Però Madern, i ell ho sap, no és precisament un autor comercial. Ja he dit en altres ocasions que ell escriu per gust, per intensa afició, per necessitat interior (no gaire altra cosa ha fet, i no se'm malinterpreti com un retret, ans al contrari, d'ençà el seu retorn a Catalunya vers 1983), i davant d'aquesta prioritat vital esdevé secundària l'adscripció de gènere (sovint difícil) o el valor publicitari (no pas menys) del resultat final. I no deixa de ser una llàstima, tractant-se d'un autor que ha publicat tant (més d'una dotzena de llibres ja), amb tant d'afany, en editorials d'elevat prestigi literari, i, sobretot, amb tantes de coses per dir: una font inestroncable, pel que es veu, de reflexió profunda, de vegades irònica i sovint àcida o amarga, sobre els sentiments i les relacions humanes —que és allò de què tracta, vista en perspectiva, pràcticament la totalitat de la seva obra, sigui en forma de narrativa curta o llarga, o teatre, o prosa filosòfica (recordem *El vent de la memòria*) o fins i tot breus aforismes o pensaments (en aquell singular llibre intítulat *La veu de l'home*).

Precisament les obres que acabem d'esmentar, que formen part de les darreres publicades a editorial Columna, marcaren, els darrers anys del passat segle, un cert punt d'inflexió en l'obra de Madern, qui, després de quinze anys dedicat intensament a la narrativa breu (recordem llibres inicials com *L'intrús* o *La gàbia*, tots dos a Edicions 62, i sens dubte el reeditat *La pell de l'home*, que es pot qualificar sense ambatges de narrativa molt breu, i que alguns consideren encara la seva obra més brillant), tot i que amb algun lapse de silenci i també amb alguna remarcable novel·la entremig (*Els assassins ingenus*, en aquest cas publicada per

Plaza & Janés), va decidir llavors derivar —o bé va derivar naturalment, sense decidir-ho de manera calculada— vers altres formes expressives menys convencionals, i efectivament més difícils per a la majoria dels lectors. Lluny de desorientar-se, però, i més lluny encara de callar, veiem que amb *Una felicitat particular* i amb les dues obres del 2001 que ara comentem Josep M. Madern ha retornat sense complexos a la narrativa, potser amb el neguit de donar sortida a les moltes històries que continuament va congriant la seva experimentada imaginació.

Tanmateix, es tracta de dues obres de caràcter ben diferent, gairebé oposades; i es pot dir, per tant, que ni una ni l'altra no són una mera arplega de contes diversos, sinó que, al contrari, tant una com l'altra presenten un caràcter força unitari, pel que fa al to, pel que fa a la forma o estil, i també —o principalment— pel que fa a l'orientació temàtica de les narracions que inclouen.

Les de *La por de l'amor* són només vuit narracions o, com en diu l'autor, històries —força llargues, doncs—, i, com ja s'insinua al títol, el seu tema central és l'amor. Una novetat és que, en contra del que sol ser habitual en un autor mordaç com Madern, no es tracta en general d'amors desesperats o impossibles, ni d'històries desgraciades o cruels, sinó del relat d'amors on el principal és el sentiment i la vitalitat de parelles que de debò s'estimen —acabi com acabi el conte, que hi ha de tot. És, per dir-ho d'alguna manera, una exaltació de l'amor com un dels elements principalíssims de l'existència humana, si bé és evident que som lluny d'històries ensucrades (amors de quiosc, per entendre'ns) i que, al capdavant, com en tota la seva obra, el que fa Madern a través dels seus personatges poc convencionals és reflexionar sobre nosaltres mateixos i el nostre entorn afectiu.

Un altre tret destacat de *La por de l'amor* és l'estil, cosa que ens dona una pista ben vàlida per no considerar aquesta obra i les que l'acompanyen en el temps com un simple retorn a les fórmules ja conreades per Madern des dels anys 80, sinó que el podem veure com un nou pas endavant, un nou intent d'experimentació literària. En concret, l'element més destacat d'aquest

estil és la fusió de la veu del narrador i les veus dels personatges dins dels mateixos paràgrafs; és a dir, no hi ha la tradicional distinció, marcada tipogràficament, entre el que diuen directament els personatges del relat i el que va afegint-hi (explicació, descripció o acotació) el mateix autor, sovint en tercera persona, sinó que en aquest cas tot ens apareix refós i seguit, amb la qual cosa s'aconsegueix una insòlita agilitat en la narració, i un estil certament molt singular, i val a dir que força reeixit.

Pel que fa al darrer llibre, *La línia negra*, hem de dir que malgrat resultar també essencialment unitari a nivell intern (cosa que no treu alguna desigualtat entre narracions) és molt diferent de l'anterior. Com a mínim per tres motius: tema, mesura i estil. Quant a l'estil, representa un cert retorn a la forma convencional (narració omniscient en tercera persona, amb aparició no continua del diàleg directe), i quant a la mesura és obvi que la llargada dels relats torna a ser més breu (sense arribar mai, però, a la brevetat extrema de *La pell de l'home*, abans esmentada), ja que ara són quinze les històries que ocupen un nombre de pàgines gairebé igual (entorn de 160). En suma, som davant d'un llibre molt llegidor des del punt de vista formal. Però el que més destaca en *La línia negra* és la temàtica (res a veure amb aquells amors exaltats abans) o, més encara, l'orientació argumental de les narracions. Per dir-ho ràpidament, hom ha afirmat que som davant de quinze relats un tant kaskians (si bé personalment em recorden també força les darres obres de Quim Monzó), on una trama de fets i personatges mitjanament clara desemboca sobtadament, en molts casos, en un final absolutament sorprenent, trencador i tot, el qual esdevé d'aquesta manera el veritable centre de la història, i a partir del qual els plantejaments anteriors s'interpreten d'una manera diferent. És una mica, doncs, com un joc d'enganys: l'assumpció com a bàsic i central del que al capdavant és un dels motius bàsics de tota obra literària (el text és text, i no altra cosa, encara que pugui semblar, si així ho pretén l'autor, un mirall de la realitat) i l'explotació d'un recurs que, aquest sí, Madern venia experimentant amb força èxit des d'alguna de les seves obres de presentació en el poc agrait món de la literatura catalana.

UN ALTRE TRET DESTACAT DE LA POR DE L'AMOR
PER AL CAPD'AVANT
NARRADOR

per J. B. Solé i Francesc Gasull

Regals per a:

Què podem destacar? Cinema de veritat, del que colpeix el múscul de l'amor, que, a part de Rocco Sifredi, nosaltres en diem cor: l'actual i real testimoni de *Kandahar*, peripècia vital d'una dona a l'Afganistan d'abans de la darrera guerra. A més dels talibans i les burques, el film mostra gent sense cames que busca les peces ortopèdiques que llança un avió d'ajuda humanitària. Aviat a Cine Club La Lloca.

Italiano para principiantes: Inscrita dins del famós Dogma, la cinta aporta un humor saníssim i una flexibilitat dogmàtica força arriscada. Podia no haver estat un Dogma, però ens seria igual.

El juramento: Pel·lícula d'arrel existencialista, amb un Jack Nicholson excel·lent donant vida a un home solitari, sense rumb, sense al·licients a la vida (semblant al Joe Mantegna d'*Homicidio*), i que s'obsessiona amb la resolució d'un crim. Lloable Sean Penn darrera de la càmera. I no us deixeu enganyar pel tràiler, que presenta el film com un "thriller" policíac més.

Les emotives *Los niños de Rusia* i *El caso Pinochet*, puntades de peu a la història, recent o no, que tots hem vist i patit. Realitat que no s'hauria de repetir mai més. Per això cal veure-les. Gratifica veure com es recupera el gènere del cinema documental, després de l'èxit d'*En construcción*.

L'edició en CD de recopilatoris pertanyents a compositors de bandes sonores, un bon regal de Nadal, sens dubte: Ennio Morricone, Henry Mancini, John Williams, Alfred Newman i ara també Jerry Goldsmith, dirigint la London Symphony Orchestra i interpretant algunes de les seves brillantíssimes partitures (*Star Trek*, *Instinto básico*, *Chinatown*, *Papillon*, *Air Force One*, *Poltergeist*).

I per Nadal, com sempre, revisarem *Qué bello es vivir* de Frank Capra, ja que Nadal és això: viure feliçment.

Carbó per a:

Ni una palabra, o de com malmetre una pel·lícula a partir d'un guió ranci, escanyolit, pretencios, absurd i mancat d'interès. I a més, Michael Douglas i la seva eterna expressió de *I jo què hi faig aquí?*. El film roba elements de *El coleccionista de amantes*, *La hora de la araña*, *El silencio de los corderos* (us estranya?) i de... *La noche del cazador*.

Spy game, o de com fer malbé tot el que es toca. Tony Scott, molt encertat temps abans amb *Marea roja*, es deixa emportar per la més típica i tòpica forma de rodar un film d'espionatge i acció més americana que el mateix Bush Jr. Robert Redford i Brad Pitt, macos i solvents. I Redford, aviat en una altra **action movie** patriòtica, *The last castle*, i Gene Hackman a *Behind enemy lines*, o sigui, febre de exaltació nord-americana. Després de l'I I-S, ja us ho vam advertir.

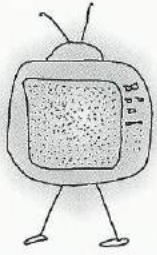
Atlantis. El imperio perdido: patinada monumental de la Disney. Sense argument sòlid, sense cançons, sense personatges que es fan estimar. Naufragi a les taquilles i als Disney "stores": el **merchandising** s'acumula a les prestatgeries. Enguany, les reines del "box office" tenen fonaments literaris: *Harry Potter y la piedra filosofal* i *El señor de los anillos*. I en podeu comprar, si voleu, l'escombra voladora i l'espasa màgica respectivament.

Mai segones parts... **Scary movie 2** i **American pie 2:** l'afany de continuar explotant un filó esgotat ja d'entrada. A qui l'interessen les peripècies d'uns joves descervellats que fumen porros gegants o que volen perdre la virginitat peti qui peti?

Al fons cinematogràfic d'Antena 3TV, no tenen res més que les tres parts de *La jungla de cristal*? Tan poca imaginació tenen els programadors de la cadena? N'estem tips de les desventures de l'agent McLane contra terroristes d'opereta. Al menys, l'han encertat amb l'oportuna emissió d'*Arlington Road*, un "thriller" de suspens inusual després de l'I I-S.

Per què el Canal 33 ofereix uns cicles de cinema tan curts?

“L’objectiu és tancar la tele”

per Gerard Martínez i Minguell

D'aquesta manera s'expressava recentment Fernando Sánchez-Dragó en una entrevista apareguda en un diari català de renom per tal de commemorar les dues-centes edicions del seu elitista programa, Negro sobre blanco. Unes paraules més que encertades si tenim en compte el que s'ha pogut veure aquest any a les pantalles de casa nostra. Tot i que soni a comentari pedant i sobrer (que ho és) s'ha de reconèixer que no va mal encaminat, ja que en moltes ocasions, i davant del que programen la majoria de televisions, valdria la pena apagar el nostre aparell i fer alguna cosa més profitosa.

El programa estrella d'aquest hivern ha estat, i és sens dubte, Operación triunfo, amb el qual TVE ha aconseguit arrossegar milions d'espectadors copiant la fórmula de Gran Hermano i fent-ne una versió musical per a adolescents. El mèrit d'aquesta cadena es troba en el fet d'haver elaborat un programa sense la necessitat de comptar amb les "mòmies" habituals dels seus espais. Tot i això, no ens trobem davant d'un canvi de rumb de TVE, que enguany ha demostrat amb Cine de barrio, Noche de fiesta o els recents ¡Ay, mi madre! i Tiempo al tiempo, que continua fidel a la seva personalitat essencialment freak.

Telecinco ha estrenat aquest final d'any la segona edició de Supervivientes, el germà petit de Gran Hermano, un concurs que representa (o vol representar) la característica lluita de l'home contra la naturalesa, tot i que sigui la rivalitat entre els propis homes allò que centra l'acció del programa. D'entre els espais a destacar, hi ha els habituals Caiga Quien Caiga, El informal, i La noche con Fuentes... y cía, una original i fresca proposta en l'actual graella de Telecinco. I d'entre els programes a dilapidar, caldria destacar Crónicas marcianas i l'innecessàriament recuperat Moros y Cristianos.

Pel que fa a Antena 3, s'evidencia una programació més pèssima any rere any, fet que sembla haver arribat al seu punt més àlgid la present temporada. Només la programació de caire més infantil, com les brillants sèries de dibuixos animats Els Simpsons, Futurama o South Park, i el matinal presentat per Juan Ramon Lucas, De buena maña-

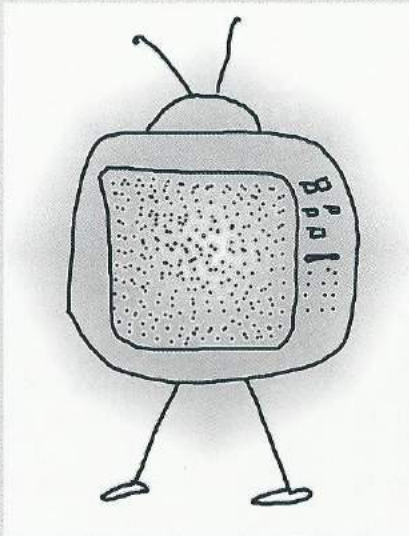
na, han aconseguit elevar una mica el panorama de mediocritat que regna a Antena 3. El gran fracàs de l'any ha estat, sense cap mena de dubte, Maldita la hora, el fallit programa de Máximo Pradera, que va néixer amb el propòsit de desbancar Crónicas Marcianas en l'horari nocturn. L'afany de protagonisme d'un presentador sense l'excel·lent facultat irònica de què feia gala a Lo + plus va dur el programa a la cancel·lació immediata.

Una menció especial mereix TV3, que enguany va patir un dur revés en perdre La cosa nostra, un programa que s'estava convertint en tot un clàssic de la televisió pública catalana, a causa d'un sobtat atac d'estrès del seu director i presentador, Andreu Buenafuente, que ha acabat l'any presentant un breu espai informatiu en to d'humor, de nul·la

gràcia per cert, sobre l'euro. Però hi ha una cosa de la qual no dubto ni un sol instant: la millor cadena que podem veure els catalans és TV3. Hi ha sèries de producció pròpia, com Plats Bruts, El cor de la ciutat o Temps de silenci, que no tenen res a envejar a sèries espanyoles de televisions privades que compten amb un major pressupost. Hi ha programes de producció pròpia també, com La columna, Set de nit o A pèl, que no desmereixen en qualitat a cap programa de cap altra cadena. A pèl, presentat per Santi Millán i José Corbacho (els Paco i Sebas de La cosa nostra), és un dels programes més originals que s'han realitzat en aquestes últimes temporades, tot i que encara li falti acabar d'arrencar en alguns aspectes

tes i que s'hagi de reconèixer la dificultat que té fer riure la gent durant mitja hora amb un simple diàleg entre dues persones. I pel que fa a les propostes informatives, esportives i infantils de TV3, crec i em sembla que no m'equivoquo que superen amb escreix a les de la majoria de cadenes nacionals.

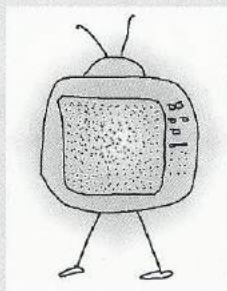
A Televisió de Catalunya, però, s'ha produït una escissió (voluntària) de la segona cadena, el Canal 33, que ara ha passat a ser una "bicadena" que n'engloba dues: el K3 i el 33 (sense el 'canal'). Enguany, el 33 manté la mateixa proposta cultural i esportiva de sempre, a l'estil de La 2 de TVE, mentre que el K3 s'ha convertit en la part més infantil del 33, amb el Club Súper 3 i el 3xl.net com a programes estrella. És remarcable el fet que una de les sèries d'a-

nimació que s'emeten dins de l'espai 3xl.net, Shin-Chan, s'hagi convertit en l'èxit de la temporada de Televisió de Catalunya i sigui ja un dels símbols de la cadena.

Tampoc no ens podem oblidar pas de clàssics de tots els anys, com les sèries americanes Friends, Seinfeld o Los soprano, i l'espai diari Lo + plus, que han impulsat a Canal + com una de les cadenes de major qualitat televisiva, tant en obert com en codificat.

I, finalment, s'ha de fer esment de la televisió que ha aparegut recentment a les nostres contrades, Lleida Televisió, que tot i néixer com una mera proposta informativa per la província de Lleida de mica en mica va afegint programes d'oci a la seva oferta. Aquesta cadena és, sens dubte, una gran ini-

ciativa que ha de comptar amb el suport de tots els lleidatans.

Aquelles persones que hagin llegit el present article creuran que el títol és un pèl exagerat per tot el que acabo d'exposar, però resulta que la majoria de programes que són dignes de destacar venen de temporades anteriors, no són novetats, a excepció de La noche con Fuentes... y cía o A pèl. Es pot dir, a resultes d'això, que el

rendiment d'enguany de les cadenes, pel que fa als programes, ha estat més que nefast. Per tant, són molt adients les paraules de Fernando Sánchez-Dragó, director i presentador de l'espai literari Negro sobre blanco, quan diu que l'objectiu dels telespectadors ha de ser el d'aconseguir tancar el televisor. Per cert, detesto el seu programa. Tanquem la tele?

PROGRAMACIÓ

INFORMACIÓ LOCAL I COMARCAL

Butlletins cada hora amb tota la informació.

Informatius locals i comarcals a 2/4 d'1 del migdia i a les 7 de la tarda: notícies sobre política, societat, cultura, esports, el trànsit i el temps.

Amb Josep Castellà i Francesc Gasull

MAGAZINES D'INFORMACIÓ I ENTRETENIMENT

"Un dia més": espai despertador amb notícies, música, humor i diferents seccions sobre cultura, psicologia, bellesa, salut i molt més.

De dilluns a divendres, de 8 a 10 del matí
Amb Carles Gómez Llorens i col·laboradors

"La ràdio al punt": magazine matinal amb l'actualitat del dia, entrevistes i seccions sobre la vida diària: informàtica, economia, ensenyament, cuina.

De dilluns a divendres, de 10 del matí a 12 del migdia
Amb Ramon Puiggené i col·laboradors

"Dues de cinc", l'oferta cultural i de lleure del cap de setmana, al teu abast: cultura popular, fires, cinema, internet, llibres.

Dissabtes, de 10 del matí a 12 del migdia
Amb Josep Castellà, Francesc Gasull, Anna Castellà i Carme Asensio

RÀDIO FÓRMULA MUSICAL

Selecció d'èxits d'ara i de sempre.

Les novetats nacionals i internacionals.

Monogràfics de clàssics, dance, rock català, indie

De dilluns a diumenge

Selecció de Cesc Gasull

PROGRAMES MUSICALS ESPECIALITZATS

"Kandy Pop":

música independent, noves propostes, avantguarda

Dissabtes, d'1 a 2 del migdia

(redifusió els dilluns de 9 a 10 de la nit)

Amb Marc Rosselló

"Express 222": músiques del Brasil.

Dissabtes, de 5 a 6 de la tarda

(redifusió els dimarts de 9 a 10 de la nit)

Amb Ramon Puiggené

"Ondaràdio Folk": música folk, popular, world music.

Dissabtes, d'12 a 1 del migdia

(redifusió els dimecres de 9 a 10 de la nit)

Amb Eduard del Valle i Aleix Cruz

"Tu, jo i la música":

orquestrades, instrumentals, bandes sonores.

De dilluns a divendres, de 12,10 a 12,30 del migdia

Amb Josep Maria Gràcia

SARDANES

"Germanor":

entrevistes, agenda i notícies del món sardanista.

Dissabtes, de 9 a 10 del matí

(redifusió els dissabtes de 4 a 5 de la tarda)

Amb Carles Vall i Josep Maria Castelló

MIRADES I PERCEPCIONS

DUBUFFET, un escandalitzador

per Ermengol Puig i Tàpies

Fa cent anys que nasqué Jean DUBUFFET (1901-1985) i el Centre Georges Pompidou de París li està dedicant, fins al darrer dia de l'any, una gran retrospectiva.

Recordo gratament que l'any 1978 vaig ser espectador de l'arribada de la tardor a París. I aquells mateixos dies vaig descobrir Dubuffet com a artista comunicatiu. Anava per la voravia del carrer on hi ha el museu d'arts decoratives i vaig topiar amb un enorme reclam publicitari d'una exposició. Era una pintura-escultura d'un blanc intens, ribetejada de negre i ratllada de vermell i blau. Malgrat que en sabia l'autor em cridà fortament l'atenció comprovar la força de l'original. Dins la sala em sorprengué el sentit escènic i decoratiu de tot el conjunt.

Aquella visita portà a interessar-me i a descobrir la personalitat i l'obra, nombrosa i variada, d'aquest artista, pintor i escultor autodidacta, savi i divertit, que resulta inclassificable i singular, tant a nivell humà com a nivell artístic.

En els quaranta anys de trajectòria pictòrica, com Picasso, assajà nous llenguatges plàstics i contínuament experimentà tècniques inèdites. Sempre estigué vinculat a l'informalisme que d'altres com Tàpies, Millares, Wols, Soulages... també practica-ven. Milità contra tot allò establert i d'una forma especial contra la figura de l'intel·lectual, tan desacreditat en l'actualitat. Escriu: "Els intel·lectuals massa sovint estan asseguts, s'asseuen a la seva càtedra, s'asseuen quan fan conferències, s'asseuen en els congressos, sempre estan asseguts. Sovint mig adormits. En algunes ocasions morts i asseguts". Es mostrà escèptic d'una cultura, oficial i acrítica, que el portà a presenciar dues guerres mundials. Amb "l'art brut", una de les seves aportacions més interessants, propulsà la idea dadaïsta que tots som artistes. Per això, i per escandalitzar els puristes, valorava els dibuixos de la canalla, dels desequilibrats i dels més primaris. Amb aquests convenciments, als anys 50, denunciava el caràcter repressiu de la cultura oficial.

En la seva llarga trajectòria evolucionà per diferents cicles i etapes. Alguns de força sorprenents, com la sèrie de "marionetes de la ciutat i del camp" (1943/44) o la dels "cossos de senyores" (1950/51) de grollera figuració. El cicle, però, que sempre més m'ha interessat és el de "l'Hourloupe". L'inicià el

1961 i foren dotze anys dedicats intensament a investigar possibilitats expressives de la matèria. Sempre havia emprat materials ben inaudits com guixos, pols, ales d'insectes, grava... però ara es tractava de treballar amb materials nous i moderns.

Cert dia, després de l'aventura americana, descobrí el polièster expandit i no parà d'experimentar fins arribar a la resina epòxida o estratificada, que la pintava amb poliuretà. Li interessaven la lleugeresa, la blancor quasi irreal, la rapidesa d'execució, perquè el nou material es manipulava perfectament només amb un filferro calent i això li respectava l'espontaneïtat. Les obres fetes amb aquesta tècnica són pintures-escultures, com la que vaig veure al carrer, ribe-

tejades de negre i ratllades uniformement de blau i vermell. Les figures, sorgides de buidar i fragmentar la superfície, tenen una sensació laberíntica, que quan la superes, hi descobreixes tot tipus d'objectes familiars com cafeteres, màquines d'escriure, botelles... o d'animals, o d'una gran diversitat de personatges com el notari, el capellà... o "el barroer" (1973), la reproducció del qual encapçala l'article. No es tracta d'obres per ser contemplades asseguts sinó per ocupar un espai, per fer una instal·lació, per intentar inventar paisatges o descobrir rostres.

Per finalitzar, rememoro un espectacle sonat: Coucou Bazar. Fou un al·lucinant ballet escultòric-pictòric. Els actors eren trenta-set obres, algunes de més de 3 metres d'alçada, perfectament articulades en una mena de trencaclosques, i ocupaven un magatzem de grans dimensions. Algunes eren portades cadencialment per ballarins al so d'una pavana per a una societat difunta. En el desplaçament creaven constants combinacions visuals. La música i la coreografia, naturalment, també eren laberíntiques i cacofòniques com la imaginació de l'autor. D'aquesta mena de "Comèdia dell'Arte" només se n'han fet dues representacions (1971/73): una a París i l'altra a Nova York, al Guggenheim.

Interessar-me per l'obra de Dubuffet que fou, encara que de forma escandalosa, un renovador del vocabulari figuratiu de l'època i un crític de la cultura oficial, m'ajudà a relativitzar moltes coses i, sobretot, a procurar no ser esclau de la pròpia ignorància.

PREUS D'ORIENTACIÓ EN EUROS ARTICLES DE CONSUM I BENS IMMOBLES

BASE ACTUAL EN PESSETES

		EUROS
I Cafè en un bar	125 ptes.	75 cts.
I Tallat en un bar	150 ptes.	90 cts.
I Diari dia laborable	150 ptes.	90 cts.
I Diari dia festiu	250 ptes.	1,50 €
I Tallada de cabell home	900 ptes.	5,40 €
I Tallada de cabell home	1.000 ptes.	6 €
I Barra de pa 1/4 kg.	100 ptes.	60 cts.
I l. d'oli pagès (pur)	600 ptes.	3,60 €

**Altres articles: oli embotellat, ous, peix, carns, verdures, etc.
Difícil de concretar preus, per la varietat del mercat.**

I TV 24"	80.000 ptes.	480 €
I TV 29"	119.000 ptes.	715,29 €
I Rentadora	50.000 ptes.	300 €
I Rentadora	80.000 ptes.	480 €
I Frigorífic	60.000 ptes.	360 €
I Figorífic Combi	120.000 ptes.	720 €
I Automòbil	1.650.000 ptes.	9.918 €
I Automòbil	2.400.000 ptes.	14.426 €
I Automòbil	3.000.000 ptes.	18.000 €
I Automòbil	4.000.000 ptes.	24.000 €
I Automòbil	6.000.000 ptes.	36.000 €
I Habitacle -Pis-	10.000.000 ptes.	60.000 €
I Habitacle -Pis-	15.000.000 ptes.	90.000 €
I Habitacle -Pis-	18.000.000 ptes.	108.000 €
I Casa	25.000.000 ptes.	150.000 €
I Casa	30.000.000 ptes.	180.000 €
I Xalet	50.000.000 ptes.	300.000 €
I Xalet	100.000.000 ptes.	600.000 €

A l'era Euro hi haurà una gran liquidació de milionaris, ja que per obtenir aquest títol, caldrà disposar de més de 166.000.000 de pessetes.

MONEDES

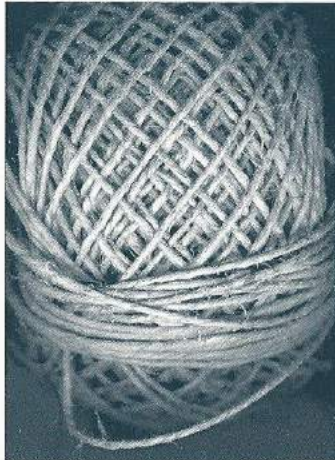
2 €	333 ptes.
1 €	166 ptes.
50 cts.	83 ptes.
20 cts.	33 ptes.
10 cts.	17 ptes.
56 cts.	8 ptes.
2 cts.	3 ptes.
1 cts.	2 ptes.

BITLLETS

5 €	832 ptes.
10 €	1.664 ptes.
20 €	3.328 ptes.
50 €	8.319 ptes.
100 €	16.639 ptes.
200 €	33.277 ptes.
500€	83.193 ptes.

1€=166,386 ptes.

60 cts.	100 ptes.
6 €	1.000 ptes.
60,10 €	10.000 ptes.
601 €	100.000 ptes.
6.010 €	1.000.000 ptes.
60.101 €	10.000.000 ptes.

Tàrrega, capital artística i artesanal

El mes de desembre va suposar per a Tàrrega l'entrada en el cercle artístic de més alt nivell del país, amb la celebració d'un supermercat de l'art similar al de Barcelona i d'una fira d'artesanía única a les nostres contrades. De fet, que Tàrrega és un nucli artístic d'especial importància dins del circuit nacional és una evidència: deixant de banda la Fira de Teatre al Carrer, l'art pictòric i escultòric té com a especials punts de referència la sala Marsà i el Museu Comarcal de l'Urgell, dues institucions amb nom propi dins del panorama artístic. Tot i això, el mes de desembre ha suposat un pas endavant decisiu per elevar Tàrrega a la categoria de capital artística i artesanal.

El Supermerc'Art, inaugurat el passat dia 1 de desembre a la sala Marsà, és una interessant aposta no tan sols per la creació de noves iniciatives culturals, sinó alhora per la promoció dels artistes locals i propers. Disset autors de Tàrrega i rodalies, entre signatures consolidades i noves promeses, han protagonitzat un fet històric que l'any vinent es proposa ampliar l'oferta i reunir la totalitat dels autors locals.

D'altra banda, la III Fira d'Artistes i Activitats Tradicionals va portar fins a la nostra ciutat una cinquantena d'artesans especialitzats en tots els camps de l'art: la talla de fusta, la ceràmica, el dibuix i la pintura, l'escultura, l'orfebreria, la gastronomia, etc. Més de vint mil persones arribades des de tots els racons del país van poder gaudir, durant tres jornades, de les parades que exposaven els productes manufacturats i de les demostracions diverses que permetien conèixer el treball artesanal de prop.

sortides a l'entorn. Conesa

El dia 11 de novembre explorarem una ruta inèdita, situada ja a la Conca de Barberà.

Arribats en automòbil a les masies de Saladern, a la riera del mateix nom, agafarem el camí que voreja el bosc i de vegades el travessa, un bosc força interessant i variat, on s'hi donen fer bolets, doncs en trobarem pel camí, cosa que vol dir que li havien caigut a algú.

Tot caminant, passarem vora el poble de Segura, que es troba dalt de la muntanya, cosa que ens privà de visitar-lo en aquesta ocasió: Ja en tindrem una altra.

Quan arribàvem a Conesa, començà a plovisquejar i entrarem en un bar d'arquitectura molt antiga, on esmorzàrem amb força gana.

Visitarem els dos portals de les muralles, l'església parroquial de Santa Maria (gòtica), i el poble amb el castell. És un poble original, on ja es noten força les diferències d'arquitectura amb la de la nostra comarca.

Llàstima que la pluja, que es va anar animant, va condicionar la resta de l'excursió. Però com que sempre ens adaptem a les circumstàncies, ens dividirem en tres grups: uns tornaren a peu pel mateix camí a les masies de Saladern; uns altres dotze assistiren a missa, on sembla que érem més que del mateix poble i uns quants optaren per recuperar jocs tradicionals.

les tertúlies del divendres

Què pensem de la mort?

La primera tertúlia que el Centre Cultural de Tàrraga va organitzar per a la present temporada va començar el divendres dia 2 de novembre, l'endemà de la diada de Tots Sants, amb un tema d'actualitat i d'interès general: la mort. Sota el títol "Què pensem de la mort?", cinc tertulians van expressar, durant més de dues hores, el punt de vista que tenien sobre l'assumpte als més de setanta assistents. D'una banda, la vessant espiritual, el mag i vident Josep i l'exrector de la parròquia de Tàrraga Josep Garriga, recentment jubilat, van exposar la visió esotèrica i religiosa de la qüestió: l'existència d'un altra vida, l'ànima i la reencarnació, etc. D'altra banda, la doctora Agustí i un veí de Sant Martí de Maldà que va patir una situació al límit, restant clínicament mort durant setze dies, van donar a conèixer les sensacions que experimentem en sentir la mort: la por a afrontar-la, l'educació envers la mort, la conscienciació, la repercussió d'una mort en l'entorn familiar més proper, etc. Josep Maria Bosch, professor de Literatura Catalana, va afegir el punt literari a la tertúlia, llegint diversos textos que parlen del tema des de punts de vista també força distants: Homer, Dant, Ausiàs March, Salvador Espriu i d'altres.

Agraïment i rectificació:

L'article publicat en la culturalia núm. 22 del mes d'octubre passat, titulat: "Art i tali8bans", figurava de autor anonim, quan realment fou realitzat per la senyora Manela Gonzalez Griñan.

Demanam disculpes per la confusió

centre cultural de Tàrraga

AGENDA

agenda

■ Mercat de segells, monedes i pins:

6 de gener

Al matí a l'Ateneu.

■ Les tertúlies del divendres "Ve la recessió econòmica?"

11 de gener.

A les 22h. al restaurant Daus.

■ Mercat d'antiguitats,

19 de gener

a la tarda, al carrer del Carme.

■ Sortides a l'entorn:

Malgrat de Segarra i rodalies

20 de gener

sortida a les 9 del matí al pati.

■ Les tertúlies del divendres

"L'Islam, que es i com ens afecta?"

25 de gener.

A les 22h. al restaurant Daus.

■ Properament:

3 de febrer: excursió reivindicativa línia de tren Lleida- Barcelona, per Manresa i per Igualada-Martorell. Matí a l'estació ferroviària de Tàrraga. Desplaçament a Igualada, combinant tren i autocar.

Amb el patrocini de:

AJUNTAMENT DE TÀRREGA

fundació **caixaManresa**

 INSTITUT D'ESTUDIS ILERDENCS

Fundació Pública de la Diputació de Lleida

humor

